

Jeg kan ikke tænke mig andet end, at det ærede Medlem Hr. P. Munch er enig med mig i, at disse Hjælpekasselovens Bestemmelser maa ske Fyldest, og at man ikke, efter at den fortsatte Hjælp er bortfaldet med Ophør af Gyldigheden af den gamle Arbejdsløshedslov, uden videre kan overføre Udbetaling af Understøttelser, som kontrolleredes af Stat og Kommune, og som i det væsentlige hvilede paa Arbejdsløshedsfonden og paa Staten, til en ganske ukontrollabel og summarisk Behandlingsmaade som den, denne Hjælpekassebestyrelse havde institueret. Men noget som helst at gøre med et Forbud fra min Side mod Udbetaling af Hjælp til arbejdsløse har denne Bestemmelse, som jeg her har bragt til Anvendelse overfor en enkelt Hjælpekasse, selvsagt ikke. Noget andet er, at Hjælpekasseloven efter min Opfattelse er blevet til paa et Tidspunkt, da Horisonten var væsentlig snævrere med Hensyn til det Omraade, indenfor hvilket man tænkte sig denne Hjælpekasseunderstøttelse udbetalt, og da Problemerne var væsentlig enklere og mindre omfattende end de, som Hjælpekassebestyrelserne nu jævnlig bliver stillet overfor, og at jeg derfor er af den ganske bestemte Opfattelse, at Hjælpekasseloven er den sociale Lov, som stærkest trænger til en Revision, og som bør revideres i en nær Fremtid.

Det ærede Medlem spurgte mig saa i denne Forbindelse, om der ikke, da jo Undersøgelse i hvert enkelt Tilfælde efter det ærede Medlems Mening kunde berede Hjælpekassebestyrelserne Vanskeligheder, kunde gennemføres en vis, forstod jeg, summarisk, kollektiv Arbejdsform. Deri skal jeg ikke paa nærværende Tidspunkt indblande mig — det kan selvfølgelig kun lade sig gøre indenfor den Begrænsning, som i Loven er fastlagt, og som paabyder Kommunerne at sikre sig, at de Personer, der faar Hjælpen, opfylder visse i Loven fastsatte Betingelser, først og fremmest den, at de ikke nyder Fattighjælp.

Det ærede Medlem siger saa, at Staten i denne Sammenhæng bør komme Kommunerne til Hjælp. Ja, det er saa let her ved denne Lejlighed som ved saa mange andre Lejligheder at kalde paa Staten, som jo til syvende og sidst hviler paa Skatteyderen, der bærer Byrden baade af Stats- og kommunale Skatter, men jeg maa gøre det ærede Medlem opmærksom paa, at Staten vedvarende bærer meget betydelige Udgifter som Udtryk for den Støtte, Staten har ydet Kommunerne til Arbejders Igangsættelse. Det ærede Medlem vil paa Indenrigsministeriets Budget for overordentlige

Udgifter endnu finde en Udgiftspost paa 9 Mill. Kr. aarlig som Rentetilskud til Forrentning af Laan, der er stiftet i Anledning af Iværksættelse af kommunale Arbejder til Afhjælpning af Arbejdsløshed. Det ærede Medlem vil endvidere finde paa samme Ministeriums Budget en Bevilling paa henimod 1 Mill. Kr., som skal løbe endnu i en Del Aar, og som er Statens Tilskud til Forrentning af det Dollarlaan, som Købstadkommunerne og Københavns Kommune optog med det Formaal at sætte Arbejder i Gang. Og saa længe det hele Problem, hvad jeg har Indtrykket af hidtil har været Tilfældet, med Hensyn til Arbejders Igangsættelse og de fornødne Penges Tilvejebringelse kan holdes indenfor Rammer, som Kommunerne meget vel har været i Stand til at magte, tror jeg ikke, at det ærede Medlem tjener nogen virkelig Samfundsinteresse ved paa nærværende Tidspunkt at paakalde Statshjælp.

Det ærede Medlem siger, at Arbejdsløshedsfonden bør stilles til Raadighed for Kommunerne, de 9—10 Mill. Kr., som deri findes, bør efter det ærede Medlems Mening bruges i indeværende Vinter. Maa jeg sige til det ærede Medlem, at den Anvendelse, der skal gøres af Arbejdsløshedsfonden, er jo fastsat i den reviderede Arbejdsløshedslov, og at for saa vidt Kommunerne vil sætte Arbejder i Gang som Nødhjælpsarbejder i Lovens Forstand, saa er der jo at hente af Arbejdsløshedsfonden til disse Arbejders Iværksættelse en Hjælp, der kan sættes til 2 Kr. pr. Dag eller til et een Gang for alle bevilget Tilskud til et eller andet Arbejdes Igangsættelse, dog saaledes, at der ikke kan ydes over 20 pCt. af det Beløb, som Arbejdet virkelig kommer til at koste. Dersom man derfor kan og vil indordne sig under Lovgivningens Bestemmelser i den Henseende, saa staar Adgang til Hjælp fra Arbejdsløshedsfonden aaben, og der er ikke nogen Foranledning for det ærede Medlem til at paakalde denne Hjælp, som der er givet Adgang til.

Naar man ikke — og det gælder formentlig adskillige Steder — har villet igangsætte Arbejder paa de i Arbejdsløshedsloven fastsatte Vilkaar for deres Anerkendelse som Nødhjælpsarbejder, ja, saa hænger det jo sammen med, at vi endnu føler Virkningerne af den Agitation, som siden 1921 har været udfoldet fra socialdemokratisk Side mod saadanne Arbejders Igangsættelse, en Agitation, som har ført til et Arbejdstempo ved Udførelsen af saadanne Arbejder, som gør, at de er blevet saa dyre, at det ærede Medlem Hr. Einer Jensen forsikrer,